

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ.

Διὰ τὰ σκληρὰ μέταλλα ἀπαιτεῖται μείζων δύναμις θερμότητος ὥπως ἀναλύσῃσι. Τὰς ἀθῶας περιστερὰς ἀποδιώκει μόνον ἀπλοῦς κρότος μαστιγίου, ἐνῶ τὸν ὄνον ἀναγκάζει νὰ περιπατῇ ῥάβδος ἱκανοῦ πάχους καὶ μήκους.

Δὲν εἴμεθα ὕλισται, πλὴν θέλομεν λαλεῖ πολλάκις περὶ τῆς ὕλης. Ὁ Θεὸς ἦτο πολὺ σοφώτερος ἡμῶν περιβαλὼν τὴν ἰδέαν διὰ τῆς ὕλης, καὶ καταστῆσας αὐτὴν μόνον εἰς ἡμᾶς ὁρατὴν. Ἀλλ' ἂν θέλητε (ἅς μὴ κρυπτόμεθα), ἐξηλώσαμεν τὴν δόξαν μεγάλων τινῶν κωμικῶν ποιητῶν (τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ὑβρίζειν), καὶ ἂν δὲν δυνηθῶμεν νὰ πετάξωμεν μέχρι τῆς ζηλωτῆς ἐκείνης κορυφῆς, πρὸς ἣν ἐπέταξαν ἐκεῖνοι, τοῦλάχιστον ἅς κρημνισθῶμεν ὡς ἡ χελώνη, ποθήσασα τὴν πτήσιν τοῦ αἵτου· ἅς πνιγῶμεν ὡς ὁ δυστυχὴς Ἰκαρος, τοῦ ὁποίου ὁ ἥλιος ἀνέλυσε τὰ κήρινα πτερά. Ὅπως δὴποτε ἡ ἐπιθυμία εἶναι εὐγενὴς καὶ ἡ πτώσις, ἐὰν δὲν φέρῃ δόξαν, προκαλεῖ συμπάθειαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Αἰσωπος ἀσχολεῖται ἤδη παρμυθῶν τοὺς ὀμίλους τῶν νερτέρων διὰ τῶν μύθων του, ἐρωτήσατε τὸν Παναγιώτην Σοῦτσον, στιχουργήσαντα τὸν μῦθον τῆς χελώνης περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς κρίσεώς μας.

Τοῦθ' ἔνεκεν λοιπὸν τὰς βωμολοχίας τοῦ Σχιλλέρου, τοῦ Σάισπηρ, τοῦ Αριστοφάνους καὶ Μολιέρου δὲν θέλομεν ἀποφύγει. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἐξ ἀνατροφῆς εὐαίσθητον τῶν ἀναγνώστων καὶ ἀναγνωστριῶν ἀπαντῶμεν, ὅτι δὲν πιστεύομεν νὰ φαντάζωνται ἐαυτοὺς πλέον καλοανατεθραμμένους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἀκροατὰς τῶν μακαριτῶν ἐκείνων.

Ἦδη ἐπὶ τὸ θέμα. Τῆς πολυτελείας σκοπὸς εἶναι ἡ καλλονή. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡμεῖς εἴμεθα λάτραι τοῦ αἰσθητικοῦ κάλλους, θέλομεν ἀναλάβει ἔργον κοσμητοῦ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὰ στολίδια ἀναλόγως τῆς μικρᾶς ἡμῶν καλαισθησίας. Οἱ

προπάτορες ἡμῶν ἐπεμελοῦντο πολὺ τοῦ κάλλους· ἡμεῖς δὲ κατ' εὐθείαν ἀπόγονοι ἐκείνων γνήσιοι τοὺς ἀκολουθοῦμεν κατὰ πόδα, μὰ τὴν Ἀφροδίτην Κνυδίαν.

Εἴμεθα ὀλίγον σχολαστικοί. Ἀγαπῶμεν τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα μὲ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰς ἀσχημίας, δι' ἧς καὶ εἰς τὴν περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν μας εἴμεθα κλαστικώτατοι. Δὲν εἴμεθα ἀληθῶς ἐκ τῶν σοφολογιωτάτων καὶ τῶν οἰστρηλατουμένων ἐκείνων νέων ποιητῶν μας, οἵτινες ἀγαπῶσι νὰ ὀνειρεύωνται. Κατὰ τοῦτο εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τινὰς καθηγητὰς τῆς φιλολογίας, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ διδάσκαλοί μας.

Οἱ καλοὶ νεανίαι τῆς ἐποχῆς μας ἠννόησαν ἴσως, ὅτι περὶ αὐτῶν πρόκειται. Ὅποιον ἀληθῶς δυστύχημα ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἥτις ἀνώρυξε τάφορον χωρίσασα τὸν αἰῶνά μας ἀπὸ τοὺς εὐδαίμονας ἐκείνους αἰῶνας!!! Ὁ Ζεὺς ὁ ἀρπάσας τὸν Γανυμήδην δὲν ἄρχει πλέον καὶ τὸ κάλλος ἀπέβαλε τὴν δύναμίν του. Συμπάσχω καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν, καλοὶ μου νέοι, διότι σὰς ἀγαπῶ καὶ θέλω γράψαι εἰς ὑμᾶς τὸν ἐπαινον ὡς λόγον ἐπιτάφιον. Εἰσθε καὶ σεῖς καίτοι νέοι σεβάσμιον τῆς ἀρχαιότητος μνημεῖον. Ἀκούσατε·

«Ἐπιλείψει με ὁ βίος, ὦ τοῦ κάλλους ἐρασταί, καταριθμοῦντα τῶν χαρίτων τὸ πλῆθος, μεθ' ὧν τοὺς προσφιλεῖς ὑμῶν ζῶντας νεκροὺς ἡ καλὴ μήτηρ φύσις περιέκοσμησεν. ὦ Γανυμήδα καὶ Νάρκισσοι καὶ πᾶσα ἡ τῶν Χαρίτων χορεία, ἀπ' οὐρανοῦ κατὰβητε φωτίσοντές με τὸν ἀνάξιον, ἵνα τῷ λόγῳ κατασκευάσω ἀντάξιον αὐτοῖς τῶν ἐπαίνων τὸν στέφανον. Μὰ τὸν ἔρωτα τὸν ἐν Πλαταιαῖς! Ὅποια τοῖς σώμασιν ἡ χάρις ἐπιλάμπει! Καὶ ὀφθαλμοί, ἀδάμασιν ὅμοιοι, καὶ παρειαὶ μῆλοις εἰκασμέναι, καὶ ῥὺς γλαφυρὰ τὰς ὀφρὺς ὡς ὀφειὲς συνέχουσα, καὶ λαιμὸς εὐθύς καὶ μέτριος, τῶν ἐρωτικῶν περιπτυγμάτων τὸ κέντρον, καὶ ὄψις λευκὴ, τὰ πάντα ἐν μέτρῳ καὶ κανόνι τεθειμένα ἔχουσα· σάρκες δροσεραὶ, χιόνι καὶ μαρμάρῳ προσομοιάζουσαι καὶ χεῖρες Ἀφροδίτης τῆς Μηλίας· πόδες καὶ ἰσχία ἀρμόζουσιν ἔχοντα τὴν

εὐφυῆς καὶ τὸ τάχος ἀρκετὸν ἀνάστημα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότυπον κάλλιστον τοῖς κλεινοῖς Πραξιτέλει καὶ Φειδίᾳ. Ἄπαν δὲ τὸ σῶμα καὶ τὰ μέλη τὰ ἐράσματα, κρῆναι δικυγεῖς εἰσὶ, βρύουσιν τὸ ἄριστον ποτὸν τῆς ἀπὸ τοῦ καλοῦ ἡδονῆς, νῆ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.

« Ἀλλ', ὦ κατάρατε χρόνε, ὡς δαίμων ἀλάστωρ τὰ πάντα μετέστησας, ὡς Ἰνδικὸς Βισχνοὺς τὰ πάντα κατέστρεψας καὶ τοὺς προκειμένους ἤδη ζῶντας νεκροὺς κατέστησας, ὡς τὰ τῆς Ἀκροπόλεως σεπτὰ πλὴν ἄχρηστα μνημεῖα.

« Χωρεῖτε δὲ χρυσῇ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς πατρίδος ἐλπίς, καλοῖ μου νεανίαί, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνιζόμενοι. Οἱ μὲν, ὡς τὸ καλὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἀριστοφάνους Φιλιππίδειον, ἐν ταῖς ἀγυιαῖς τροχαιζόντες Σεμπρόρα τε καὶ Κοππατία, οἱ δὲ ἐφ' ἀμαΐης, ὡς Ἀλκιβιάδαι θαυμαστοί, ἐπὶ θεᾷ περιηγόμενοι, οἱ δὲ ὡς ἔρωτες ἄπτεροὶ τὰς ῥύμας καὶ τὰς λεωφόρους διασχίζοντες ἄχρις ἐσπέρας.

« Τοῦτω δὲ τῷ τρόπῳ καὶ τὴν ἀρχιότητα τὴν κλασικὴν ἀναστήσετε, καὶ κλέος ὑμῖν ἀθάνατον περιθήσεσθε, καὶ τοὺς Τούρκους, τοὺς βαρβάρους τοῖς θελγήτροις ὕμνων εἰς Ἀσίαν ἀποδιώξετε, τῆς πατρίδος ἀνακηρυττόμενοι σωτῆρες ὅ γένοιτο ἀμήν! »

Ἡστεύω, ἀναγνώσται, καὶ σεις, καλοῖ μου νέοι, ὁ μετρίοφων ἐγὼ, ὅτι ἀρκούντως καλὸν συνέθεσα τὸν ἐπαινον. Ἐάν εὐρίσκητε τοῦτον μέτριον, ἀποβλέψατε εἰς τὴν καλὴν μου θέλησιν καὶ δικαιοσάτε με. Ἡθέλησα νὰ μιμηθῶ τὸν μακαρίτην Λουκιανόν, τὸν κατεργάτην ἐκεῖνον κόλακα, γράψαντα τὰς « Εἰκόνας τοῦ » πρὸς ἐπαινον τῆς καλῆς Σμυρναίας, συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου. Ἐάν ὑστέρησα ἐκεῖνου ὅπερ ἀληθές, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ καλάμου, καὶ οὐχὶ εἰς κακὴν θέλησιν. Ἐγὼ ὡς κλασικὸς, βλέπετε, συμφωνῶ μὲ τοὺς ἀρχαίους εἰς τὰς περὶ τοῦ κάλλους ιδέας μου· ἀλλὰ nota bene, μὴ μὲ παρεξηγήτε ! ! ! « Ἐκαστος ἐπιθυμεῖ ὅ,τι δὲν ἔχει, καὶ τοῦτο εἶναι ἀνθρώπινον. Εἰς σᾶς, νέοι μου, ἐπιγίγει Ἀπόλλωνές μου, ὁ Σάτυρος ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ δουλεύω. Περὶ τῆς μορφῆς μου

σᾶς πείθει ἡ φιλοσοφικὴ χλαμύς, μεθ' ἧς περιβάλλομαι. Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐγωῖστής, ἀμβλυωπῶν εἰς τὴν σμικρότητά του. Ἐάν, ὅπως νομίζω, δὲν εἶναι ἥλιος, ἐπιθυμεῖ νὰ ᾔῃαι ἀχανὲς περιέχον τὸν ἥλιον. Ἴδού ὁ λόγος, δι' ὃν οἱ Σικληνοὶ γίνονται φιλόσοφοι !

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ κάλλος εἶναι σχετικὸν καὶ οὐχὶ ἀπόλυτον, καθὼς πολλοὶ πετεινόμυκλοι τὸ φαντάζονται· ἐπειδὴ ὁ Ἰνδὸς χρωματίζεται, ὁ Τούρκος φορεῖ ἰδίαν στολὴν, ὁ γνήσιος Ἕλλην ἰδίαν, καὶ ἕκαστον ἔθνος ἰδίαν, θὰ σᾶς στολίσω καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν γνώμην μου, ἥτις εἶναι καὶ ἰδική σας γνώμη.

Οἱ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι ἀρχαῖοι χρόνοι παρῆλθον ἀνεπιστρεπτί· διὸ καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀρέσκητε, καὶ ἐγὼ ἵνα σᾶς θαυμάζω, πρέπει νὰ ἀκολουθήσητε τοὺς συρμούς καὶ τὰς ιδέας τῆς ἐποχῆς. Ὡς πρότυπον τοῦ βίου σας, καὶ διὰ νὰ ἐπαυξήσητε τὴν καλλονὴν σας, ἀνάγκη νὰ μιμησθε τὰς γυναῖκας, καὶ διότι ὁ κόσμος τείνει πρὸς τὴν ἐνότητα διὰ τῆς ἀφομοιώσεως ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καὶ διότι αἱ γυναῖκες, ὡς φιλάρεσκοι, γινώσκουσι κάλλιον τὸν τρόπον τοῦ στολισμοῦ.

Ἀφοῦ κατασκευάσητε τὴν χωρίστραν τῆς κόμης εἰς τὸ κέντρον τῆς κεφαλῆς, διότι ἡ εἰς τὰ πλάγια εἶναι συνήθεια ἀπηνευμένη, ἀναστρέφετε πρὸς τὰ ἄνω τὴν κόμην, ὅπως ὁμοιάζητε μὲ ἀλέκτορα ὠργισμένον, ἢ διατελοῦντα εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐξάψεις τοῦ. Τὴν ὄψιν δέον νὰ χρωματίσητε μὲ λευκὸν καὶ ἐνίοτε καὶ κόκκινον, ἐπειδὴ ὁ κόσμος σήμερον ὀλίγον ἀρέσκεται εἰς τὴν μέλαινα χροιάν τῶν ἀπογόνων τοῦ Χάμ. Μύρα δὲ νὰ χύνητε ἐφ' ὕμων τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα, ὥστε νὰ μυρίζητε εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων τοῦλάχιστον. Κατὰ τὴν φωνήν, τὸ βάδισμα, τοὺς χαριεντισμούς καὶ τὰς ἐπιτηδεύσεις νὰ μιμησθε τὰς γυναῖκας. Σπανίως νὰ λαλήτε τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ ἐκείνην παρεσθαρμένην. Τὸ καλλίτερον νὰ καταστήσητε αὐτὴν κράμα γαλλικῆς καὶ ἑλληνικῆς. Τοῦτο καὶ χάριν σᾶς προσθέτει, καὶ πολιτισμένους σᾶς ἀποδεικνύει. Τέλος ἀποφεύγετε ὅ,τι ἑλληνικόν, ἵνα μὴ φανῇτε ἄγροῖ

κοι, καὶ ἵνα πείσητε τὴν Εὐρώπην, ὅτι ἀπεδέχθημεν οἱ Ἕλληνες τὸν πολιτισμὸν τῆς πληρέστατα. Ἄν τις ἰδιότροπος Ἀγγλος, ἢ σχολαστικὸς Γερμανὸς περιηγηθεὶς τὴν Ἑλλάδα γράψῃ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπώλεσαν τὴν ἀγνότητα τῶν ἡθῶν καὶ ἐξεφυλίτθθησαν ὡς Βλάχοι καὶ Φαναριῶται, μὴ τὸν πιστεύητε, διότι εἶναι μισέλλην.

Ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν ἀκολουθεῖτε τοὺς ἐτησίους συρμούς. Οἱ φράγχοι κατὰ τὸν αἰῶνά μας, διὰ τὴν καλλονὴν ἀνέπτυξαν ἀμίμητον καλαισθησίαν, φιλοτιμούμενοι κατ' ἔτος, ἢ κατὰ μῆνα, νὰ διαφύθωμιζωσιν ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ σχῆμα τῆς στολῆς σας. Ἀντὶ τοῦ κόπου τῶν ἀπαιτούσι μόνον τὴν ἐκ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσείου τῶν σεβαστῶν πατέρων σας ἀφαιρέσιν τινῶν ἀρχαίων προτομῶν τῶν προπατόρων τῶν. Ἄν εἰς τοῦτο βλέπητε τοὺς πατέρας σας μορφάζοντας, ὑπολάβετε τοὺς πίθηκας, ἵνα καὶ τότε εὐθυμῆτε καλλίτερον διασκεδάζοντες. Σὰς ὑπόσχομαι μάλιστα, ἀφοῦ κατορθώσητε νὰ τοῖς ἀφαιρεθῶσιν ἅπασι αἱ εἰδεχθεῖς ἐκτεῖναι προτομαί, νὰ σὰς ἀγαπῶσι πλειότερον, ἐλπίζοντες μόνον εἰς σὰς τοὺς χαριτοθύτους υἱούς των. Ὁ τελευταῖος μάλιστα συρμὸς εἶν' ἀληθὲς ἀριστούργημα ῥαπτικῆς. Παντελόνιον ἐπικεκολλημένον εἰς τὰς σάρκας καὶ σουρτοῦκον μακρὸν μέχρι τοῦ σφύος ἐπιδεικνύουσι καθαρῶς τὰς χάριτάς σας κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἐπειτα τοῦτο εἶναι ἐν βῆμα πρὸς τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα. Ὁ κύριος Ραγκαβῆς, ὡς κλασικὸς καὶ ἀρχαιολόγος, εἶπέ ποτε, ὡς εἰσηγητὴς τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ, ὅτι τὸ κάλλος τῶν γυνυνῶν χαρίτων εἶναι ἀμίμητον. Ἄν ἤδη ἀπὸ τοῦς ἀντίποδας, ἐνθα εὐρίσκεται, προμαχῶν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, μάθῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην θὰ σὰς ψάλλῃ ὡς ποιητὴς ἐγκώμιον.

Ὁ πῆλος τῆς κεφαλῆς σας πρέπει νὰ φέρῃ λευκὸν σαρίκειον κατὰ τρόπον ἀγγλικόν. Δι' αὐτοῦ, τοὺς μὲν ἐπαρχιώτας καὶ χωρικοὺς πείθετε περὶ τῆς γνησίας ἀγγλικῆς καταγωγῆς σας καὶ ὅτι περιηγείσθε τὰς ἐρήμους τῆς Ἑλλάδος, τοὺς δὲ κατοίκους τῶν πόλεων, ὅτι τοῦτο πράτ-

τετε πρὸς σωτηρίαν τοῦ πυρέσσοντος ἐγκεφάλου σας, ὅστις δεῖται ψυχρότητος. Τὸ περιλίμιόν σας, εὐάρμαστον πρὸς τὸν ἐρατεινὸν λαμῶν, ὃν περιβάλλει, πρέπει νὰ ἦναι τοῦ τελευταίου συρμοῦ, ὅπως δμοιάζει ἐκτεταμέναις πτέρυγαις περιστρεφῆς. Τοὺς ἀβραὺς πόδας σας πρέπει νὰ περιβάλλωσιν ὑποδήματα δυσανάλογα, ὅπως κατὰσθήσωσιν αὐτοὺς μικροὺς. Ἡ καλαισθησία τοῦ αἰῶνός μας θέλει τοὺς πόδας μικροὺς ὡς τῶν χαριεστάτων γυναικῶν τῆς Κίνας. Αἱ τρυφεραὶ σας χεῖρες ἀνάγκη νὰ ὦσι καλοκαίρι καὶ χειμῶνα ἐντὸς περιχειρίδων, καὶ διότι οὕτω θέλει ὁ πολιτισμὸς, καὶ διότι ἡ ἀφῆ αὐτῶν πρέπει νὰ ἦναι λίαν λεπτή. Κατὰ τὸν Σαίξπηρ ὅσον ὀλιγώτερον ἐργάζονται αἱ χεῖρες τοσοῦτο λεπτοτέραν ἔχουσι τὴν ἀφῆν. Ὁ Κόσμος σήμερον ὑπολαμβάνει ὡς αὐξήσιν τοῦ κάλλους τὴν ἐξασθένησιν τῶν μελῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν αἰσθήσεων, καὶ εἰς τοῦτο καταγίνεσθε πάντοτε. Τὴν πολλὴν μελέτην καὶ τὴν παλυνάθειαν δέον ν' ἀποφεύγητε, διότι καταστρέφει τὸ γοργὸν τοῦ πνεύματός σας, καὶ ῥυτιδώνει τὰ λεῖα ὡς ἡ ὕελος μετωπά σας· πλὴν δὲ τούτου εἶναι φόβος μὴ ὑποτεθῆτε σχολαστικοί, καὶ τότε ἐκπίπτετε τῆς ἀξίας σας. Οἱ ὀφθαλμοί σας νὰ ὑποκρίνωται ἀσθενεῖαν φωτός. Κατὰ τοῦτο νὰ μιμῆσθε τοὺς Φαναριώτας, οἵτινες εἰσὶν ἀληθῶς διδάσκαλοι καὶ ἀμίμητοι κριταὶ τῆς καλλονῆς τῶν νεωτέρων χρόνων. Μόνον τὰς διόπτρας σας συμβουλεύω ν' ἀνταλλάξῃτε διὰ τῶν μικρῶν τηλεσκοπίων, δι' ὧν παρατηρεῖτε τὰς καλλιτεχνικὰς θέσεις, ἃς ἔχουσι λάβει αἱ ἀξιότιμοι ἐκτεῖναι θυγατέρες τῆς Γενούης καὶ τῶν Παρισίων εἰς τὰς φωτογραφικὰς εἰκόνας των. Συλλογὰς τῶν ὠραίων αὐτῶν φωτογραφιῶν δέον ν' ἀποκτήσῃτε πάντες, ὅπως ἐκ τῆς θέας των ἀναπτύξῃτε τὴν αἰσθησὶν τοῦ καλοῦ. Τὸ πολύτιμον καὶ εὐκαμπτον μαστίγιόν σας οὐδέποτε νὰ παραιτῆτε εἶναι σκῆπτρον τῆς ὑμετέρας βασιλείας, καὶ ἀποδεικνύει ὅτι εἰσθε ἀξιοὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀβραὺς ῥάχεώς σας. Τοὺς παρηθηκότας συμβουλεύω νὰ λαμβάνωσιν ὡς πρότυπον τοῦ σχηματι-

μοῦ τοῦ πώγωνος τὴν περικαλλεστάτην μορφήν τῆς αἰγός.

Οὕτω, καλοὶ μου νέοι, ἡ καλλονὴ σας ἀποκτᾷ τὴν τελειότητα, εἰς τὴν προήγαγον αὐτὴν οἱ νεώτεροι χρόνοι. Οὕτω θέλετε κατορθώσαι μὲ τὸν χρόνον, ἀκολουθοῦντες τὰς καλλιτεχνικὰς προόδους τῶν καλλιτεχνῶν τῆς Εὐρώπης νὰ προσεγγίσητε τὴν ἀρχαίαν κλασικὴν τέχνην, ἐξομοιοῦντες ὑμᾶς μὲ τὰ ἀρχαῖα περισώζαμενα ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνῶν Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ πλῆθος ὡς ἀφιλόκαλλον δὲν ἐννοεῖ τὴν σκοπὸν τῆς καλλονῆς. Ἀδιάφορον! ἐγὼ καὶ σεῖς καὶ πάντες οἱ φιλόκαλλοι τὸν ἐννοοῦμεν. Σεῖς ὠφελεῖτε διττῶς τὴν πατρίδα. Καὶ τὴν αἰσθῆσιν αὐτῆς τὴν καλλιτεχνικὴν προάγετε καὶ τὴν αὖξιν αὐτῆς μηχανᾶσθε. Οἱ ἐξ ὑμῶν ἐπὶ τὰ ἀρχαῖα τραπέντες ἔργα, οἱ νέοι Πάριδες, τὰ διφυεῖς ταῦτο τέρας τῆς ἀδράς καλλονῆς καὶ τῆς ἀλκίμου ῥώμης, πείραχν λαβόντες ἐκ τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπέλαβον εὐλόγως ἀδύνατον τὴν δι' ὀλίγων ἐλληνικῶν βραχιόνων καταβολὴν τοῦ ταυρικοῦ κολοσσοῦ, εἰμὴ παραστῇ ἰσχυρὸς ἐπίκουρος τῆς καλλονῆς τὸ θέλγητρον. Οἱ τοῦρκοι ἐκ πλαγίου ἀπίγονοι τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, ἀντιτασσόμενοι κατὰ τῆς ἀνδρείας, εὐκόλως ἠττῶνται ὑπὸ τῆς καλλονῆς. Ἐπειτα δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ δύναμις τῆς καλλονῆς ἐφάνη ὑπερτέρα τῆς ἀνδρικῆς ἰσχύος. Καὶ ἥρωες καὶ αὐτοκράτορες ὑπετάγησαν εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύν τῆς. Ὁ ἡμίθεος προπάτωρ Ἡρακλῆς, πολλοὺς καὶ μεγάλους ἄθλους ἐκτελέσας, ἠνέχθη τὴν ἡλακάτην καὶ τοὺς ῥαβδισμοὺς τῆς πολυθέλγητρου Ὀμφάλης· ὁ δὲ περίδοξος αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐδεσμεύθη ἀπὸ τὰ θέλγητρα τοῦ καλοῦ παιδὸς Ἀντινόου. Οἱ φιλόκαλλοι κριταὶ τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ ἐκτυφλωθέντες ἄλλατε ὑπὸ τῶν φωτοβόλων ἀκτίνων τοῦ παιδικοῦ κάλλους, ἔδωκαν καὶ τὸ γέρας καὶ τὴν ποιητικὴν δάφνην εἰς τὴν τραγωδίαν, ἣτις ἔφερε τὸ θαυμάσιον ὄνομα τοῦ Ἀντινόου.

Καὶ ταῦτα περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί μου νέοι.

Ἦδὴ θέλω περικοσμήσαι τὰς γυναικας.

Γυναῖκες! μὴ ἐρυθριάτε ἐὰν ἀνὴρ ἐγὼ ἀνεδέχθην ἔργα τῆς θηλείας ὑπηρέτιδος, ἣτις τρυφᾷ διευθετοῦσα τὰ κάλλη σας. Εἰς τοὺς στολισμοὺς εἶμαι ποικίλος τεχνίτης, δι' ὃ εἰς σᾶς θέλω κάμει χρῆσιν ἄλλης μεθόδου, ἄλως ἀντιθέτου ἐκείνης, δι' ἧς ἐκάσμησα τοὺς ὠραίους νέους. Πέποιθα, ὅτι δὲν θέλω σᾶς δυσχερестῆσαι. Ἀγαπῶ τοὺς ποιητάς. Οἱ φίλοι οὗτοι γέροντες καὶ νέοι, ζῶντες καὶ τεθνεῶτες ἐδαιμονίσθησαν ἐξ αἰτίας σας. Δὲν παύουσι νὰ σᾶς φαντάζωνται καὶ ν' ἀνευρίσκωσι διάφορα εἶδη καλλονῆς ἐπὶ τοῦ θεοειδοῦς σώματός σας. Τινὲς μάλιστα, λόγῳ πρωτοτυπίας, ἀνεκάλυψαν εἰς τὰ μέλανα ὡς ἔθνος σώματα τῶν ἀδελφῶν τῶν οἰκουσῶν τὴν μεσαίαν τῶν τριῶν Ἡπειρῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔχνη καλλονῆς καὶ θελγήτρων, ἀνώτερα τῶν ὧσων ἔσχεν ἡ σεμνὴ κόρη τῆς Λήδας καὶ τοῦ Τινδάρειου. Ἐρωτήσατε τὸν φίλον ποιητὴν Ἀχιλλέα Παράσχον, ὅπως μάθιτε εἰς ποίαν καλλονὴν ἀρέσκεται, ἀνεύρετέ τὴν μεταξὺ σας, καὶ χρηρηγήσατέ τὴν εἰς αὐτὸν ὡς σύζυγον, ἐπευχόμεναι καλοπέρασιν καὶ οἰκιακὴν εἰρήνην.

Ἀγαθὸς τις μακαρίτης ὠνόμασεν ὑμᾶς ἐντελέστερον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὄντων. Καὶ ὄντως οὗτος εἶπεν ἀλήθειαν, καίτοι ἄλλοι διαφιλονεικοῦσιν αὐτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ, ἢ κατὰ τὸ ὅλον. Ἐγὼ συμφωνῶ μάζυ τοῦ διαφωνῶ δὲ μόνον πρὸς αὐτὸν, διότι δὲν ἐλάλησεν εὐκρινῶς. Ἀγαπῶ ὑμᾶς, σᾶς τιμῶ καὶ σᾶς θαυμάζω, ἐνόσω δὲν εἴσθε γραῖαι. Ἄν νέαι, ἦσθε τὸ ἐντελέστερον πλάσμα τοῦ θεοῦ, γραῖαι εἴσθε ὅν ἔχον τὴν μορφήν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Σατανᾶ. Ἄν ἡ νεότης σᾶς χαρίζει τὴν οὐρανὸν, ὁ χρόνος καὶ τὸ γῆρας σᾶς κρημνίζουσιν εἰς τὸν Τάρταρον. Πλὴν τοῦτο εἶναι φυσικόν. Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν φύονται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, κατὰ τὸν μακαρίτην Πλάτωνα, καὶ αὖξιν τοῦ καλοῦ συνεπάγεται ἀναγκαιῶς καὶ τὴν αὖξιν τοῦ κακοῦ. Ἰδοὺ διατὶ καὶ οἱ δαίμονες παρήχθησαν ἐκ τῶν ἀγγέλων. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Τὰς γραῖας ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος. Ἐγὼ ἀ-

γαπῶ νὰ σᾶς φαντάζωμαι νέας, καθὼς οἱ ποιηταί μας πάντοτε ὠραίας, ἐπιθυμῶν κατὰ τοῦτο νὰ ἤμαί σύμφωνος μὲ σᾶς, δι' ἃς ὁ χρόνος ἐσταμάτησεν, ὡς ὁ ἥλιος τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, κατὰ τὸ 46—47 ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Πολλοὶ δὲν πιστεύουσιν εἰς τοὺς διαβεβηιώσεις σας περὶ τοῦ ὀλιγαριθμοῦ τῶν ἐτῶν σας, πλὴν ἐγὼ θὰ σᾶς πιστεύω πάντοτε, ἐνόσω εἰσθε ἱκανοὶ νὰ ἐξεγείρητε τὴν φαντασίαν καὶ νὰ ξεφυαλίζητε πολλοὺς τσαλαπετεινοὺς, ἀκολουθῶν κατὰ τοῦτο τὴν γνώμην τῶν μακαριτῶν Ὁμήρου καὶ Ἀλεξάνδρου Σούτσου. Ἡ μακαρίτις Ἑλένη, ἡ εὐειδιστέρα τῶν ἐταίρων τῆς ἀρχαιότητος, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχάλασεν ὁ κόσμος, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεφυαλίσθησαν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι καὶ ἦτις πολλὰς ψυχὰς ἔτιδεν προΐαψεν ἡρώων, καὶ ἦτις τὸν τυφλὸν Ἀοιδὸν ἔκαμε νὰ τρέχῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐκλαρυγγιζόμενος, ὡς δαιμονισμένος, χάριν αὐτῆς, ἠρίθμει ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς, ὡς βύρσα, ῥάχεώς της, ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν ἐτῶν, πλὴν κατ' ἐμὲ καὶ ὑμεῖς δὲν ὑπερέβαινε ποτὲ τὸ δεκάτον ἑκτὸν ἔτος, ἀφ' οὗ καὶ οἱ σχολαστικοὶ ὅλου τοῦ κόσμου διατελοῦσιν εἰς σαρκικὰς ταραχὰς μ' ὅλην τὴν τυχὸν γεροντικὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν, ὅσας οὐκ ἐνδυναμῶνται αὐτὴν καθ' ὕπνους. Ἡ ρομαντικὴ μακαρίτις Ἀγλαΐα ἐπλεξε μετὰ τοῦ Περιπλανωμένου τὸ περιπαθέσκατον μυθιστόρημά της, καὶ εἶτα ἀφῆκε τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀγίας γῆς, μ' ὅλην τὴν τεσσαρχοντούτιδα καὶ πλεόν ἡλικίαν αὐτῆς. Ὁ μακαρίτης Ἀλέξανδρος Σούτσος τὴν ἐκράτησεν ἀσάλευτον ἐπὶ τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ χάριν αὐτῆς καὶ χάριν τοῦ ποιήματός του. Ἀμφότεροι ὡς ἀγαμοὶ οἱ δυστυχεῖς ἀπέθανον ἄγευστοι τοῦ γλυκυτάτου καρποῦ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως, καὶ αἶψατε ἐφ' ὑμῶν διέβλεπον τὰ ἴχνη διαρκοῦς εὐδαιμονίας. Ἐπασχον ὅ,τι ὁ Ἀδὰμ ἀπέναντι τοῦ Παρδείσου, ὅ,τι ὁ Τάνταλος ἐν τῷ ᾄδῃ, διψῶν καὶ λιμώτων ἐν μέσῳ διαυγαστάτης λίμνης καὶ εὐχυμωτάτων βοτρυῶν, καὶ τούτου ἔνεκεν ἀνεῦρον καὶ εἰς τὰ γεροντοκόριτσα τὴν Τρέβην τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν χαρίτων.

Ἄλλ' ἃς κοιρεῖσθαι καὶ οὗτοι καὶ τὰ γεροντοκόριτσα των. Ἐνταῦθα θέλω λαλήσαι ἀπλῶς περὶ τοῦ θεοῦ κάλλους σας, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὰ ἔτη σας. Τὸ κάλλος σας ὑπῆρξε μέλημα εὐχάριστον καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

Ὁ Ζεὺς ὠρέγετο ὑμᾶς τὰ θαυμάσια πλάσματά του πλεόν ἢ τὴν Ἥραν καὶ τὰς ἄλλας ὠραίας θεάς, διὸ καὶ ἔλαθε τοσαύτας μεταμορφώσεις ὁ ἀκόρεστος, ὅπως ἀρπάσῃ τὰς ὠραιότερας γυναῖκας τοῦ κόσμου. Ὁ μυρωδάτος Διόνυσος ἀνεῦρε τὴν ἐγκαταλειρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀγνώμονος Θεσέως Ἀριάδνην, καὶ ὁ φοβερός Ἄρης ἤκουσε τοὺς καγχασμοὺς τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης.

Τοσαύτη παρὰ θεοῖς ἡ δύνανμίς σας καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ὑμετέρου κάλλους. Ἀνεκτίμητος δὲ κατέστη ἡ ἰσχὺς τῆς καλλονῆς σας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι σήμερον ἡ ὠραιότης τῆς γυναικὸς ὑπῆρξε προαγωγὸς τῶν σημαντικωτέρων γεγονότων. Καὶ πόλεις ἀνέσκαψε, καὶ βασιλεία ἠράνισε καὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας καὶ πάντας τοὺς μεγάλους καλουμένους ἄνδρας ὑπεδούλωσεν εἰς ἐκυτὴν διὰ τοῦ εὐαρέστου ζυγοῦ της. Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, δουλώσαντα τὴν Ἀσίαν, ἐδούλωσεν ἡ καλὴ κόρη τοῦ Κοδομανοῦ, καὶ τὸν Καίσαρα καὶ τὸν Ἀντώνιον ἔσυραν ἀπὸ τὴν μύτην τὰ θέληγτρα τῆς ὠραίας Κλεοπάτρας. Πλὴν τῶν ἄλλων ἡ γυναικεῖα καλλονὴ παράγει ἐν τῷ κόσμῳ τὰ ἐκτακτά ἐκείνα καὶ τὰ παράδοξα, ὧν ἄνευ ἤθελεν ὑπάρχει ἀφώρητος μονοτονία, κατὰ τὸν μακαρίτην ποιητὴν τῆς Γερμανίας Γκαίτε.

Ἡ καλλονὴ σας, χριτόβρυταί μου, ὑποβάλλει ἕκαστον ἄνθρωπον εἰς εἰδός τι τυφλῆς μανίας, ἥτις καλεῖται ἔρως. Ἡ μανία αὕτη κατὰ τὴν ἀθεράπευτον ἢ θεραπευτὴ ἀναλόγως τῆς διανοητικῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐκτιμήσεως, ἢν ἀποδίδουσιν εἰς τὸ πάθος τοῦτο οἱ καλούμενοι «ἐρῶντες».

Ἄλλ' ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ καλλονὴ σας αὕτη δίδει εἰς ἅπαντα τὰ πνεύματα εὐάρεστον ἐνασχόλησιν, καὶ φέρει πανταχοῦ τὴν χαρὰν, τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν ἐλπί-

πίδα. Ἡ ἔλλειψις τῆς γυναικὸς (ἐννοεῖται τῆς ὡραίας) ἤθελε καταστήσει τὸν κόσμον κόλασιν ἀποτρόπαιον. Πρὸς ταῦτα συμφωνεῖ καὶ ὁ μακαρίτης φίλος μας ποιητὴς Ἀθανάσιος Χριστόπουλος, λέγων :

Ὅπου Ἀφροδίτη λείπει
ἡ ζωὴ ἔναι πάντα λύπη,
κι' ὅπου δὲν γελά ὁ ἔρως
παντοῦ κλαίει ἐκεῖ τὸ μέρος.
(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΝΕΥΤΩΝ.

Ὁ Ἰσαάκ Νεύτων ἐγεννήθη τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Γαλιλαίου, τὴν 25 Δεκεμβρίου 1642, εἰς Κολτερσερόβην τῆς κομητείας Λίγκολν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ

εἶχεν ἀποθάνει μῆνας τινὰς πρότερον ἐν τῇ μικρᾷ πατρικῇ ἰδιοκτησίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργει ὁ ἴδιος. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ κατ' ἀρχάς, ἀνὰ κλῆρον τὴν φροντίδα τῆς ἀνα-